Միսաք Մեծարենց

Այգերգ

Սարերուն մեջ կը կոծկոծի այգուն՝ կոչնակը վանքին,
եղնիկները մըթնշաղին դեպի գետափ կը դիմեն.
աղջիկ մըն է կարծես հովը՝ գինով մուրտի բուրումեն՝
որ ջուրերուն վրա կը դառնա սարսուռի պարն հեշտագին:

Վանքի քովի արահետեն կարավանները կ'անցնի՛ն,
բոժոժներուն երգը լալով գիշերին մեջ տրտմորեն.
մինչ կը սպասեմ ջինջ լույսերուն՝ որոնք ծագիլ կը համեն.
ու կը լըսեմ շշուկներն՝ որ կը հծծեն մեջը ցանկին:

Կիրճին խորը, ժայռին ծոցն է գյուղանըկարը փռված,
տարտամորեն, հսկայական, արծիվի մը ձներով,
մագիլները խորասուզած խորշերու մեջ մըթամած:

Արբշիռ բույրեն՝ զոր կը բերե ինձի առտուն անխըռով,
ես կ'երազեմ ծառերուն տակ ու կըսպասեմ խոլաբար,
լույս պարիկին՝ որ իրձերըս պըսակելու պիտի գար: